

Behouden maar gebonden?

Vraag:

Wat moeten we denken van de praktijken van 'bevrijdingspastoraat', die vandaag de dag in bepaalde kringen erg populair zijn?

Antwoord:

In het boekje 'In vuur en vlam' (verschenen bij dezelfde uitgever) zijn we al op deze thematiek ingegaan, zodat we het hier kort willen houden, met een antwoord vanuit die brochure, al hebben we het licht bewerkt.

Volgens sommigen kunnen gelovigen nog bezeten zijn. Dat is één van de redenen waarom de laatste jaren het zgn. bevrijdingspastoraat floreert. Wat zegt de Schrift? Als de Zoon van God ons vrijmaakt, zijn we in waarheid vrij; helemaal vrij; werkelijk vrij (Joh. 8:32, 36).

Werkelijk vrij zijn betekent: helemaal bevrijd van de macht van de zonde, helemaal bevrijd van angst en slavernij van de duivel, die de macht over de dood had (Hebr. 2:15), helemaal bevrijd van de angst voor de dood (1 Kor. 15:54-57). Als gelovigen kunnen we nog wel ziek worden (lichamelijk, maar ook psychisch). Dat laat een tekst als 2 Timotheüs 4:20 duidelijk zien. Die ziektes worden helaas vaak onterecht rechtstreeks in verband gebracht met persoonlijke zonden, net zoals in de tijd van de Heer Jezus (zie Joh. 9:2).

Dat is een heel ernstige fout, die ook diverse 'bevrijdingspastors' begaan, om vervolgens de 'boze geest van de ziekte' of 'de demon van de depressiviteit' te kunnen weggagen uit een gelovige.

Wil ik hiermee dan zeggen dat we na onze bekering geen last meer kunnen hebben van vroegere zonden? Wel degelijk! We zijn nog niet bevrijd van de zonde, die nog in ons woont (wél van de macht van de zonde). En ook gevolgen van allerlei vroegere zonden kunnen ons nog problemen opleveren. Een alcoholist moet ook na zijn bekering serieus oppassen om niet terug te vallen; en zijn lever kan ook na zijn bekering levenslang ernstig beschadigd zijn. Iemand die voor zijn bekering door boze machten gebonden was, kan er na zijn bekering nog wel degelijk door worden lastiggevallen. Dat kan angstaanjagend zijn, en hij kan het gebed van medegelovigen en de pastorale hulp van ervaren werkers dringend nodig hebben. Laten we die hulp geven en geestelijk gezien steunend om zo'n gelovige heenstaan. Zo iemand heeft beslist niet alleen last van inbeeldingen. Satan laat zijn prooi niet gemakkelijk los.

Maar toch geldt ook dan altijd het Schriftwoord: in al die dingen zijn wij meer dan overwinnaars. Door onszelf? Door eigen kracht? Nee, zeker niet, maar door Hem Die ons heeft liefgehad, Jezus Christus. Want we mogen er zeker van zijn dat geen engelen, overheden of boze machten ons als kinderen van God ooit kunnen scheiden van de liefde van God, die is in Christus Jezus onze Heer (lees Rom. 8:37-39).

Nee, als we in Christus geloven en zo verzegeld zijn met de Heilige Geest (Ef. 1:13; 2 Kor. 1:21-22), is ons lichaam een tempel van de Heilige Geest geworden, Die nu in ons woont (1

Kor. 6:19). In datzelfde lichaam kunnen dan geen demonen of boze geesten meer wonen. Dus kunnen die ook niet meer worden uitgedreven. Want welke gemeenschap heeft Gods tempel met de afgoden? Of het licht met de duisternis? Lees 2 Korinthe 6:14-18.

Wel kunnen, zoals gezegd, juist zij die vroeger occulte bindingen hadden, nog lastiggevallen worden door deze geesten. Gebed voor hen is hard nodig. Maar bedenk: als wij strikt gescheiden van het kwaad onze weg gaan, kan de duivel ons wél aanvallen, omdat hij rondgaat als een brullende leeuw. Maar hij kan ons geestelijke geluk niet tegronde richten als wij in gemeenschap met de Heer blijven.

Lees ook eens het gedeelte van Job 1, bijzonder vers 11. Dat Schriftgedeelte heeft ons in Afrika, omgeven door occulte praktijken, vaak erg bemoedigd. Daar moet de duivel zelf vaststellen dat hij niets kan doen tegen de trouwe gelovige Job, omdat God Zelf hem beschermt. God heeft een omheining om Zijn kinderen geplaatst! Laten we steeds blijven binnen de omheining van Gods gemeenschap, dan zal ons geen kwaad overkomen buiten de wil van Hem Die ook de kracht geeft om het te dragen.

Gods Woord waarschuwt ons er ook nadrukkelijk tegen de handen overhaast op te leggen (1 Tim. 5:22). En die waarschuwing geldt zeker ook omgekeerd; laat je dus niet door zelfbenoemde 'bevrijdingspastors' de handen te laten opleggen. Handenoplegging duidt erop dat je je één maakt met elkaar. Ook met de zonden van de ander of de machten waarvoor hij zich openstelt; houd je rein van zulke dingen (vers 22b)! Sta af van ongerechtigheid; houd je ver van zo'n verderf!

Eenzelfde waarschuwing is nodig tegen het verjagen van demonen uit kerkgebouwen, van een ziekte- of sterfbed en andere plaatsen. Zulk soort heidense praktijken waren in de middeleeuwen wijd verbreid – eerst door Germaanse tovenaars, hindoe priesters, islamitische genezers enz.; toen door katholieke priesters, en nu doen ze ook hun intrede in charismatische kringen. Houd u ver van elke vorm van kwaad (1 Thess. 5:22)!

Want waar Christus is, zal de duivel niet verblijven. Hij siddert als hij denkt aan de éne, almachtige God, en zijn boze geesten zullen zo'n confrontatie ontlopen (Jak. 2:19). Daarom staat er voor elke gelovige die zijn vertrouwen op God stelt een heel bemoedigende aansporing in Jakobus 4:7, namelijk dat we de duivel moeten weerstaan, en 'hij zal van u vluchten'. Niet: hij zal misschien vluchten. Ook niet: hij zal na verloop van tijd vluchten. Ook niet: hij gaat langzaam weg. Nee: hij *zal vluchten*. En dat doet hij niet uit angst voor u en mij, maar voor Christus, en voor Gods Geest Die in ons woont.

We zien in de Schrift dus kort en duidelijk gezegd dat niemand iets aan Christus' verlossings- en bevrijdingswerk kan toevoegen. Bevrijdingspastoraat in deze zin vinden we nergens in Gods Woord. Het wordt er nooit vermeld als een gave van God. Al deze overwegingen lijken me meer dan voldoende om ons vër te houden van zulk soort populaire charismatische dwalingen.